

Flutura Açka

BIBLIOTEKA

8511-31

A 20

KRYQI I HARRESËS

roman

BOTIMET TOENA

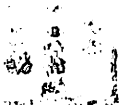
8H-31
591

Flutura Açka

Kryqi i harresës

ROMAN

59421

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2008

© Flutura Aça, 2004

© Copyright i këtij botimi: Toena, 2008

Të drejta të rezervuara. Duke përjashtuar përdorimin për referenca të shkurtra në artikuj kritikë ose studime, riprodhimi i plotë ose i pjesshëm i tekstit nuk mund të bëhet pa lejen e poseduesve të së drejtës.

Botimi i parë: *Shtëpia Botuese Skanderbeg books*, 2004

Botimi i dytë: *Shtëpia Botuese Toena*, 2008

Botues: Fatmir Toçi

Korrektore letrare: Dorina Talo

Përkujdesja grafike: Lavdie Cenmurati

Ballina: Vladimir Myrtezai

ISBN 978 - 99943 - 1 - 353 - 2

BOTIMET TOENA

Rr. "Muhamet Gjollësia", K.Postare 1420, Tiranë

Tel.: (4) 22 40 116; 22 58 893

Tel./Fax: (4) 22 40 117

E-mail: toena@toena.com.al; toena@icc-al.org

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

Mbrëmjeve, kur ulem të shkruaj atje, larg vendit tim, nga dritaret që pushtojnë gjithë gjerësinë e murit të dhomës, vjen deri tek unë vagullia e dritave, refleksi i të cilave shndrit në hapësirën e muzgut ajrin e lagësht përsipër ndërtesave. Atje duhet të jetoj me një ritëm të ri kohe, siç duhet të mësohem kur kthehem në atdhe me natën që, pavarësisht nga stina, është më e gjatë se dita. Përhumbja ime nis te qëndrimi i gjatë pas këtij murdrite të qelqtë. Ndonjëherë aq i gjatë dhe i hutimtë është ky qëndrim sa, kur rikthehem te vetja, ndiej mpirje gjymtyrësh. Në kulmet e ndërtesave që zhyten në errësirën e qiellit, shpeshherë i kam tretur vështrimet në kujtesë të gjërave të dashura. Të ikurit e kanë këtë ndjesi largese, zbrazëtinë që nuk e mbush asgjë, veç ai vrap i pafund mbërritjeje te këto gjëra, të cilat, edhe pse veshur me shtjellë malli, në çastin që i riprek të shkaktojnë të njëjtin gjakim.

Kjo më ndodh edhe në ditët e hirta, kur ngjyra e mugët e qiellit nuk përmbahet të dyndet deri në skutat më të thella të dhomës; pak kohë më vonë do të ndiej tretjen e grisë në trup, dehjen e gjithë poreve të mia nga dhunimi i ngjyrës së terrtë, dridhmën e qelizave që e çojnë vagun thellë në mua — nga kjo gjendje do të më duhet kohë për t'u qetësuar.

Kthehem. Përhimën e kam lënë në shpinë, gjërat e dashura nuk kishin lidhje me të, me gjithë përprjekjen time për t'i lidhur dhe pikur nga ato re të ngarkuara me errësim. Tani humbja më bëhet më e pranishme, humbja e gjërave të dashura, gati kërcënuese.

Një burrë shqiptar rron si unë diku rrotull, nën një kulm të tillë të zhytur në ajër të thjermët vetëmërzie, lëviz në një ndërtesë të kësisojtë, me dritare që zënë gjithë sipërfaqen e mureve. E kam kërkuar gjatë nëpër hapësirë, nuk di ku jeton, por diku, këtej. Kjo fjala "këtej" s'di pse më shkakton gërrajë në trup, mbase pse i jep kuptim fjalës humbje që mundohem ta zhvoshk nga mendja me një kotësi pa kuptim. Nuk kam ndonjë pikë gjetjeje me të, nuk këmbjem asnjë numër telefoni, u ndamë keq, kot, si të panjohur, si shqiptarët që shpesh i druhen takimit me ish-të dashurat.

Mendimi se ai është "këtej", ma bën burrin sa të ikshëm, aq të paharrueshëm. Po të mos ishte kështu, ne

do të ishim takuar sërish dhe asgjë nuk do ta kishte magjinë e kërkimit tim nëpër kulmet e zhytura, herë në terr e herë në gri.

Ndonjëherë, rrugëve të zhurmshme të qytetit të huaj, përpiqem të kap profilin e tij, atë ndrydhje shpatullash në mërzi, por, se si më humbet; do ta kisha pikasur shpejt, flokët e tij të errët do t'i dalloja menjëherë në morinë e holandezëve që mbushin rrugën, ca flokëçilë, ca të abrashtë dhe të tjerë me shpurimë si push i lepurushtë. Jo, as që mendoj se do ta gjej më, ndoshta s'do ta shoh më asnjëherë dhe sërish e ndërtoj portretin e tij copëra-copëra, siç më vjen në kujtesë nga e shkuara.

Ti mund të “fshihesh” pas kulmeve të larta, e kap shpesh veten duke i folur atij burri, por nuk i fshihesh dot atij kulmi të përbashkët dhimbjeje të dheut që na e dha — ne jemi të takueshëm dikur, diku, edhe pa u takuar kurrë më. Thirrja ime nën gri humon në ajër dhe kthehet ngadalë në një bërtajë, që mbytet herë më herë nga kujtimi.

1.

- *Punët nuk janë mirë!* Këto fjalë na bëjnë që të jemi këtu, kështu, domethënë, askund, - tha Gjergji si të donte të ma bënte më absurde ngjarjen, hallakatjet e së cilës po përpiqesha t'i ngjisja për ta bërë të tërë. *I gjithë ky pezëm i tij, dukej kishte ardhur prej asaj klithme, atij togu fjalësh, që, të ndara nga mendimet që bluante thellë, nuk thoshin shumë.*

Një zemëratë ndjeva të më ngjitej së brendshmi; në po të njëjtin vend isha edhe unë, dhe nuk më dukej se isha askund, siç tha ai. Ne po prisnim në një aeroport tranzit, vetëm për disa orë na duhej ta shtynim kohën në rutinë me gjepura, por dikush, diku, na priste. Në udhëtime të gjata, mërzi si këto, janë të zakonshme. Mua të paktën, në anën tjetër të kontinentit, më prisnin. Edhe atë dikush e priste,

fundorët e njërës epokë dhe nistorët e tjetrës, por papritur mund të ishim edhe të pafat, vetëm pse nuk kishim gjetur kohë të udhëtonim më herët. Mund të ketë aksidente, mund të ketë gjithfarë gjërash të paparashikuara, mund të ndodhin çakërdisje kompjuterësh, kohën do ta rrëmbente një dalldi, të cilën qytetërimi nuk kishte parashikuar si ta frenonte, do të mbeteshin avionët në ajër, ngaqë s'do dinin si ta gjenin tokën me ato aparate të shpifur elektronikë, një Zot e dinte se ç'mund të ndodhte tjetër.

Me këtë ndjesi tjerrafjalësh kisha nisur fluturimin nga vendi im dhe ende s'po më ndahej si ngërç. Dhe gjithë kësaj, pse t'i mungonte qetësia e këtij burri që thoshte se "mund të ndalej fluturimi"?

- Ç'të keqe ka? Mua më ka ndodhur një herë..., - ai e la frazën në mes, se sërish tringëlliu zilja e portativit zhytur në fryrjen e ajërt të xhupit.

U ngrita vendit për të shpërndarë paksa turbullimin që më shkaktoi biseda e pambyllur e tij dhe padurimi që më pati kapluar. Kishim kaluar orë të zvarritshme, tani na duheshin edhe pak minuta për t'u shtyrë me tmerrin e një muzgu që kushedi se çfarë befasië na kishte ruajtur. Pas xhamave të kristaltë të një parfumerie, ku syri më ndali në shishezën ngjyrë mjalti të një prej parfumeve të fundit "Naomi Campbell", vura re se Gjergji e kishte mbaruar telefonatën e gjatë. Gjëja më e kotë që mund të bëhej në një kohë të kotë si kjo, ishte të

shpenzoje paratë në mënyrë fare të kotë, me telefonata të tilla të pafund, të mbushura me budallallëqe të llojit: *Hëngre bukë? Ndihem i lodhur, se mos ke masturbuar në dush, se ju burrat s'keni fé? Kur niset? Kur mbërrin? Të pres në shtëpi... Jo, jo, më mirë të pres në stacion, më ka marrë malli! Më ke kujtuar shpesh? Të kam blerë një thithëse thërrimesh, një turrë... lesh Marike...* përfundoja me vete e bezdisur deri në eshtra kur dëgjoja fare pranë meje biseda të tilla.

Isha helm, mërzia po më shkiste bashkë me djersët e ftohta dhe po më derdhej kudo, po më ankthonte dhe më, edhe pse vazhdoja ende të dergjesha në stolin plastik të sallës së aeroportit, xhamat e së cilës ta sillnin pasqyrimin e borës në pëllëmbë. Gjergji ende po merrej me portativin e tij dhe unë ndoqa "udhët" e mia.

Fjalë si këto që sapo thashë, fraza të shpëlara që në tru dhe pa gjasë të merrnin ngjyrë në rrokjezim, ndodhnin më shpesh në udhëtimet e shkurtra në tram. Gjithnjë diku pranë meje dhe Volterit do të gjendej ndokush, rëndom ishin vajza që, edhe në minutat e fundit kur do të zbrisnin, njoftonin me portativ në vesh se ajo, vajza, po zbriste dhe se ishte fare pranë shtëpisë. Kur ne largoheshim e vazhdonim duke qeshur bisedën e vajzës që humbte diku në errësirë: *ja e hapa portën kryesore, po kthej një herë të shoh postën e pasdites, kishte ardhur vetëm një*

tip reklame për këpucë kalamajsh, ku kemi ne kalamaj, mora ashensorin, dola nga ashensori, jam te dera.

Madje, një herë, nga një kolonë e së përditshmes holandeze "de Volkskrant", Volter më përkthente ndodhinë në një tren mëngjesi. Një vajzë e re, tek fliste në telefon me të dashurin, kishte ulërirë. Udhëtarët kishin kthyer kokat të çmeritur. Nëpër lot ajo u kishte thënë të panjohurve që e rrethonin: "Ai po më lë!" I dashuri ishte kujtuar në pikë të mëngjesit t'i jepte mandatën, t'i thoshte se lidhja e tyre kishte marrë fund. E tronditur, vajza u ishte kthyer udhëtarëve duke u ankuar se ai, i dashuri, po e linte papritur dhe pa shpjegime. E gjora vajzë, kishte harruar fare se ku ishte, kishte harruar se ata, bashkudhëtuesit e saj, nuk e njihnin, as atë dhe as djalin që po e sikteriste fët e fët. Skena duhet të ishte edhe për të qarë dhe për të qeshur, sepse shihja se Volter shpesh e ndërpriste leximin për të qeshur edhe vetë. Sikur të mos i merrje kështu, por seriozisht, skena të tilla të shkaktonin lodhje.

Kur u përmenda e kuptova se s'po bëja gjë tjetër veçse po trembja padurimin që më ishte qepur në lëkurë. Iu afrova tryezës në skaj të hollit të rënduar nga një zagushi që ta fikte idenë e borës jashtë.

- Më pyeti sërish për ty. E ka sëmundje xhelozinë.

- Xhelozinë, - i thashë syshqyer. - Xhelozi për mua? E ku më njeh ajo?